

Hoe gaat 't met... TOM OKKER

“IN DIE US OPENFINALE HEB IK NOOIT ECHT KANS GEMAAKT”

The Flying Dutchman ofwel de Vliegende Hollander. Dat was de gevleugelde bijnaam van Tom Okker, de watervlugge Nederlandse vedette in de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw. Zelf noemt hij zich liever een schaker. Iemand die een tegenstander stap voor stap verder in het nauw dreef om daarna genadeloos toe te slaan. En dat vaak aan het net dat tegenwoordig bijna alleen nog maar wordt opgezocht om de tegenstander de hand te schudden.

Hoe het ook zij, Okker (74) maakte in de jaren zestig en zeventig de tennissport in Nederland immens populair. Zonder opsmuk, zonder populaire praatjes. Gewoon door zijn fenomenale resultaten wereldwijd. Hij was de pionier van het vaderlandse prof tennis en het uithangbord van de tennisbond.

Alles was destijds ook voor Okker nieuw. In zijn periode had nog niemand van gele ballen gehoord. Die waren gewoon wit, net als de kleding. De rackets bestonden uit een houten frame waarin darmbespanningen werden gezet. Spelers mochten bij het wisselen van speelhelpt niet plaats nemen op een bank om te bekomen van de inspanningen. Het arsenaal aan spelers was overigens ook veel beperkter. 'Met honderd man die het circuit afreisden, had je het wel gehad. Dan praat ik over beroepsspelers die hun boterham met de sport moesten zien te verdienen.'

Een tv-documentaire uit 1966, samengesteld door wijlen Herman Kuiphof, laat een piepjonge Okker in legerkloffe zien. Want de dienstplicht gold voor iedereen, dus ook voor een uitzonderlijk tennistalent. De legendarische tv-presentator Willem Duys gaf in de zwart/wit film nog eens aan hoe talentvol Okker wel niet was. Die zie je in het volgende shot bezig op de stormbaan van de Koninklijke Militaire Academie (KMA) in Breda. Waar hij overigens van de ronde balk dreigt af te glijden, bijna een nat pak oploopt, maar door zijn maten juist op tijd op het droge wordt getrokken.

Zijn vader komt aan het woord en vertelt over Okkers jeugd en dat die voor een groot deel op de tennisbaan lag. Maar ook dat het iele mannetje een aardig potje kon voetballen. 'Als hij wilde uitblinken moest hij een keuze maken', aldus het advies van Okker senior, die

voorkwam dat hij al vroeg op een voetstuk werd geplaatst. Zijn resultaten gaven daartoe niettemin alle aanleiding. Zo won hij in zijn veertienjarige carrière als prof (grotweg tussen 1968 en 1981) liefst 26 ATP-titels en 78 dubbeltitels en prijkte hij in 1969 op de derde plaats van de wereldranglijst. Hij hoefde alleen Rod Laver, die dat jaar als prof zijn tweede echte Grand Slam (vier majors in één seizoen) en Arthur Ashe voor zich te dulden. Tien jaar lang maakte hij deel uit van de top10 en al voor zijn profstatus had hij 15 single-titels op zak.

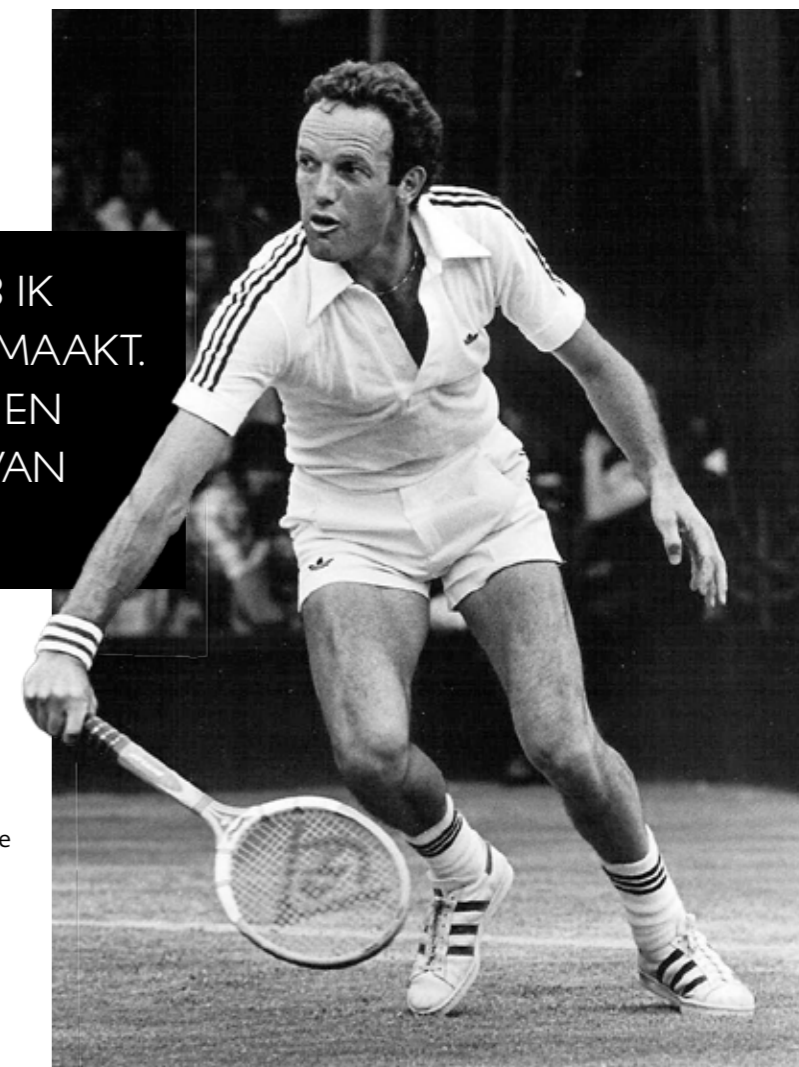
Okker had alleen een **HEKEL** aan **HARDHITTERS**. 'Die sloegen me soms van de baan. Maar lang niet altijd'

Het gebrek aan sterrendom lag ook aan hem zelf. Okker was gek van het spelletje en liet zich zowel op als buiten de baan niet snel opjagen. Hoewel hij gepassioneerd was over tennis toonde hij dat zelden. Dat maakte hem tot een gevreesde tegenstander. Die konden alleen maar raden wat er in Okker omging, omdat hij ongeacht de stand stoïcijns zijn ding bleef doen. Hij had alleen een hekel aan hardhitters. 'Die sloegen me soms van de baan. Maar lang niet altijd.'

'TOEN IK TWAALF WAS HEB IK DIE KEUZE **INDERDAAD** GEMAAKT. HET IS TENNIS **GEWORDEN** EN DAAR HEB IK **NOOIT** SPIJT VAN GEKREGEN'

de Tweede Wereldoorlog als enige van zijn familie had overleefd ('Over die tijd heeft mijn vader nooit willen praten'). 'Toen ik twaalf was heb ik die keuze inderdaad gemaakt. Het is tennis geworden en daar heb ik nooit spijt van gekregen', aldus Okker.

Zijn ster rees snel zonder dat het ooit tot bombastische verering leidde. Hij is nu eenmaal niet in Amerika of Engeland geboren. De Hollandse nuchterheid

Als hij verhaalt over de US Openfinale, vijftig jaar geleden tegen Ashe, blijkt dat hij winst en verlies nooit emotioneel beleefde. Althans zo kwam het over op de buitenwacht. Terwijl een Grand Slamtitel toch eigenlijk de enige ontbrekende trofee is op een ellenlange erelijst. 'Je moet het nemen zoals het komt. Wedstrijden zijn momentopnames. We speelden toen op gras in Forest Hills. Ashe maakte het mij in die eindstrijd te moeilijk. Het was weliswaar een vijfsetter maar ik heb, geloof ik, maar één breekpunt gekregen en ik moest steeds terugkomen na een achterstand. Hij serveerde zo waanzinnig goed. Ik heb de overwinning nooit echt in het vizier gehad.'

De uitvloeisels van zijn verloren Grand Slamfinale waren evenwel des te leuker. 'Of ik meteen maar even mee wilde vliegen naar Los Angeles. Een aantal iconen van het witte doek, zoals Charlton Heston en

'Dat was wel wat, ja. Best **IMPONEREND** hoewel ik niet snel onder de **INDRUK** ben van iets of iemand'

Dean Martin, had er veel voor over om een balletje met mij te slaan. Dat was een leuke bijkomstigheid.' In september dit jaar, voorafgaand aan de mannenfinale tussen Novak Djokovic en Juan Martin del Potro, was Okker terug in New York. Hij werd gehuldigd als de eerste finalist in het open tijdperk dat in 1968 zijn intrede had gedaan; een halve eeuw geleden. Okker maakte zijn opwachting in het met ruim 20.000 mensen gevulde stadion dat vernoemd

is naar zijn tegenstander van toen, die helaas veel te vroeg is overleden. Het bomvolle Arthur Ashe Stadium maakte indruk op de schaaktennisser van weleer. 'Dat was wel wat, ja. Best imponerend hoewel ik niet snel onder de indruk ben van iets of iemand. Op de tribune zat ik naast oud-bokser Mike Tyson (de 'oorbijter', red.). Wonderlijk. Het was een gigantische show, zoals alleen Amerikanen dat kunnen fabriceren.'

Hij houdt er niet zo van om in het zonnetje te worden gezet. Maar hij begreep dat het erbij hoorde. Vorig jaar nog werd hij als eerste Nederlandse speler geëerd met een plek in de Tennis Hall of Fame in Newport (Rhode Island). 'In de VS is de Hall of Fame een *big deal*, maar hier in Nederland stelt het weinig voor.'

Chantal Vandierendonck en Monique Kalkman, die beiden uitkwamen in het rolstoeltennis, waren Okker voorgegaan. Die Hall of Fame is het tennismuseum waar alleen voor de allergrootste spelers een plaats wordt ingeruimd. Het geeft aan welke faam Okker lang geleden heeft opgebouwd als tennisspeler.

Zelf staat hij overigens al enkele jaren niet meer op de baan. Zijn versleten enkels zijn intussen beide door kunststof exemplaren vervangen. Golfen lukt hem wel en hij is dan ook geregeld op een golfbaan te vinden. 'Ik zie ook niet zo veel tennis meer. Soms kijk ik op televisie nog wel naar Roger Federer. Die man beweegt zo mooi en speelt prachtig. Hij is, denk ik, de beste speler die er ooit is geweest. Knap dat hij nog steeds de wilskracht en de passie heeft om er volledig voor te gaan. Maar er komt op zijn leeftijd verandering in zijn leven. Z'n kinderen worden groter, het gezinsleven eist logischerwijs een grotere rol op. Het leukste blijft toernooien winnen. Zodra je steeds

'ROGER FEDERER NADERT VOLGENS MIJ HET MOMENT WAAROP HIJ INZIET DAT HET EEN KEER EINDIGT'

meer wedstrijden gaat verliezen, gaat de lol er snel af. Hij nadert volgens mij het moment waarop hij inziet dat het een keer eindigt.'

Okker stelde in zijn imposante carrière steeds nieuwe doelen en als die waren bereikt, legde hij de lat opnieuw hoger. Voor Nederland was hij al snel te groot en dat kwam ook tot uiting in de strijd om de Davis Cup. Tot zijn spijt, mag wel worden geconstateerd. De landenwedstrijd trok in de jaren zestig en zeventig de allergrootste spelers, zowel in het enkel- als het dubbelspel. 'Met twee goede spelers kon je ver komen. Helaas was dat bij Oranje niet de situatie, hoewel mijn teamgenoten deden wat ze konden. De Davis Cup was iets groots. Alle wereldtoppers deden eraan mee of het nu single of dubbel was. Jammer dat we in de breedte de kracht ontbeerden om serieus mee te doen in die landenstrijd.'

Die toppers draaiden in de reguliere toernooien eveneens in het dubbelspel mee. Dat was de gewoonste zaak van de wereld. Legendarische duo's als Hewitt/McMillan, Emerson/Stolle, Roche/Newcombe, Fleming/McEnroe en Okker/Riessen vochten verbeterde duels uit, waarvoor het publiek bleef en vaak napraatte over de dubbelwedstrijd. 'Het is zonde dat het dubbelspel zo is gedegradeerd. Het kan een prachtig schouwspel

PASPOORT

TOM SAMUEL OKKER

Geboortedatum: **22 februari 1944**

Geboorteplaats: **Amsterdam**

Speelt: **Rechtshandig**

Totaal prijzengeld: **\$1.257.200,-**

Hoogste ATP-ranking: 3 (**2 maart 1974**)

ATP-titels: **26**

Beste prestaties Grand Slams:

Australian Open: **Halve finale** (1971)

Roland Garros: **Halve finale** (1968)

Wimbledon: **Halve finale** (1978)

US Open: **Finale** (1968)

zijn met flitsende slagenwisselingen, reflexen en onnavolgbare reacties. Ik denk ook dat het niet goed is voor de tennissport dat het dubbel er tegenwoordig een beetje bij hangt. Björn Borg was de eerste wereldtopper die zich niets aan dubbelen gelegen liet liggen. Ivan Lendl concentreerde zich ook louter op het enkelspel. Daardoor is er de klad in gekomen en dat is doodzonde, want als kijkspel blijft het geweldig.'

Als we het toch over kijken hebben, Okker raakte tijdens zijn loopbaan bovenmatig geïnteresseerd in de schilderkunst. Hij was besmet geraakt met het kunstvirus door Wojtek Fibak, de Pool met wie hij de laatste actieve tennissjaren een dubbel vormde. In de jaren tachtig had hij een galerie in de Spiegelstraat in Amsterdam. Tegenwoordig zijn de werken van vertegenwoordigers van de CoBrA-groep (Corneille, Appel, e.a.) en doeken van onder anderen Brood en Kremer in een tentoonstellingsruimte in zijn woonplaats te bezichtigen en eventueel aan te schaffen uiteraard. Zoon Stephan (37) trad in de voetsporen van pa en is eveneens werkzaam in de kunsthandel. Op tennisgebied miste hij de brillen van papa. Samen staan ze af en toe op kunstbeurzen. 'De schilderkunst die ik verkoop, is wat toegankelijker dan die van mijn vader. Daarom verkoop ik ook wat vaker iets', aldus Okker junior met een brede lach op het gezicht. ●

